

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/143/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714216498
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7714216498.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom v Bratislave, Prievozska 2, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. D. XXX, XXX XX B. C. D., zastúpená JUDr. Vladimírom Sabadošom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 77, 2/ E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. D. XXX, XXX XX B. C. D., o zaplatenie 5.770,40 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 19. februára 2024 č.k. 14C/44/2015 - 462

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. a III. a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.), žalobu zamietol v celom rozsahu (výrok II.) a priznal žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, v znení jej zmien, naposledy pripustenej uznesením súdu zo dňa 27.1.2021 č.k. 14C/44/2015-340, ktorým súd pripustil do konania žalovanú v 2. rade E. F. a zároveň pripustil zmenu petitu žalobného návrhu tak, že: „žalovaná 1/ je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 14.623,97 € spolu s úrokom z omeškania vo výške: 5,15 % ročne zo sumy 5.770,40 € od 14.10.2014 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 986,92 € od 19.8.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,94 € od 13.10.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,94 € od 7.11.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,94 € od 7.12.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 56,44 € od 29.1.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 85,50 € od 6.5.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 57,00 € od 6.7.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 57,00 € od 11.9.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 7.526,89 € od 11.11.2018 do zaplatenia. Žalobcovi súd priznáva voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Alternatívne, v prípade, že sa v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21C/1/2013 preukáže, že držiteľom vozidla bola v čase dopravnej nehody žalovaná 2/, aby súd vydal tento rozsudok: Žalovaná 2/ je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 14.623,97 € spolu s úrokom z omeškania vo výške: 5,15 % ročne zo sumy 5.770,40 € od 14.10.2014 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 986,92 € od 19.8.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,94 € od 3.12.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,94 € od 7.12.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 56,44 € od 29.1.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 85,50 € od 6.5.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 57,00 € od 6.7.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 57,00 € od 11.9.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 7.526,89 € od 11.11.2018 do zaplatenia. Žalobca má voči žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.“

3. V odôvodnení rozsudku súd poukázal: (3.1.) na tvrdenie žalobcu v žalobe a v priebehu sporu, že: a) dňa 12.11.2004 bola vozidlom zn. Opel EČV: XXXXX spôsobená dopravná nehoda na motorovom vozidle zn. Škoda EČV: A. XXX F., v dôsledku ktorej utrpeli ujmu na zdraví poškodení G. H., I. J. a A. K., b) k vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zmene a doplnení niektorých zákonov, a preto vznikla žalobcovi podľa § 24 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z. povinnosť uhradiť poškodeným z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto motorového vozidla, c) žalobca vyplatil poškodeným z poistného garančného fondu poistné plnenie, a tak žalobcovi vznikol nárok na základe § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. spolu s úrokom z omeškania voči žalovanej v 2. rade, ktorá ku dňu dopravnej nehody bola držiteľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, čo plynie z výpisu z centrálnej evidencie motorových vozidiel vedeného dopravným inšpektorátom a aj z rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1.12.2022 sp.zn. 3Co/21/2022, v ktorom súd ustálil pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej v 2. rade, d) vlastníkom motorového vozidla ku dňu dopravnej nehody nebol k 12.11.2004 pán L. B., a (3.2.) poukázal tiež na obranu žalovanej v 2. rade, ktorá nárok žalobcu neuznala tvrdiac, že v čase dopravnej nehody nebola ani vlastníčkou ani prevádzkovateľkou predmetného motorového vozidla a vzniesla námietku premlčania.

4. Vec súd právne posúdil podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zmene a doplnení niektorých zákonov, § 130, § 427 a § 440 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že nárok žalobcu na plnenie je nárokom sui generis, teda originálnym nárokom na plnenie, nie nárokom na náhradu škody, ktorého vznik sa viaže na výplatu z poistného garančného fondu žalobcu poškodeným, pričom takýto nárok si žalobca nemôže úspešne uplatňovať voči osobe, u ktorej nepreukázal vlastníctvo alebo držbu nepoisteného motorového vozidla v čase nehody.

5. Z oznámenia Oddelenia bezpečnosti a cestnej premávky a dopravných evidencií ODI Michalovce, že držiteľom a vlastníkom motorového vozidla EČ A., minulé EČ: B. XX-XX/, továrenská značka OPEL KADETT 1.6 D, VIN: M., v čase dopravnej nehody t.j. dňa 12.11.2004, bol od 28.12.1994 do 7.2.2005 evidovaný B. L., nar. XX.X.XXXX, bytom H., J. XX/XX, súd vyvodil, že v čase dopravnej nehody bol držiteľom a vlastníkom motorového vozidla L. B. a žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade nie sú v spore pasívne legitimované. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že pasívna legitímácia žalovanej v 2. rade bola ustálená v rozsudku Krajského súdu v Košiciach s odôvodnením, že „Krajský súd v Košiciach neskonštatoval, že jednoznačne žalovaná je zodpovedná za náhradu škody“. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

6. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Označiac rozsudok v jeho napadnutej časti z hľadiska viacerých nedostatkov vyplývajúcich z jeho odôvodnenia za zmatečný, nepreskúmateľný a nemajúci oporu v zákonných ustanoveniach navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby ho v zmysle § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.1. Žalobca vyjadril nesúhlas so záverom súdu, že pasívna vecná legitímácia nesvedčí ani jednej žalovanej. Mal za preukázané, že došlo k prevodu vlastníckeho práva a držby z pôvodného vlastníka p. L. B. na žalovanú v 2. rade a nie je možné dôjsť k záveru o opaku, že jediný nesporný vlastník, resp. držiteľ k dátumu nehody dňa 12.11.2004 by bol L. B., nar. XX.X.XXXX. Opäť akcentoval, že nemožno pripustiť, že by vlastníkom motorového vozidla ku dňu dopravnej nehody, t.j. ku dňu 12.11.2004, bol pán L. B., pretože v priebehu konania žalobca predložil Výpis z centrálnej evidencie motorových vozidiel vedený políciou – dopravným inšpektorátom, z ktorého ako držiteľ nepochybne vyplýva žalovaná v 2. rade a je nesporné (a uvedené nebolo sporné ani v konaní sp. zn. 21C/1/2013), že pán L. B. vykonal dňa 23.11.2001 odhlásenie motorového vozidla na nového držiteľa – žalovanú v 2. rade, ktorá si svoju zákonnú povinnosť nesplnila a neprihlásila motorové vozidlo na príslušnom dopravnom inšpektoráte v zákonom stanovenej lehote, keďže žalovaná v 2. rade si následne prihlásila vozidlo až dňa 7.2.2005. Tvrdil, že rozhodujúce, aby sa súd v ďalšom zaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovanej v 1. rade, resp. žalovanej v 2. rade vo vzťahu k predloženej kúpnej zmluve a je otázna pravosť kúpnej zmluvy, t. j. či došlo k prevodu vlastníckeho práva zo žalovanej v 2. rade na žalovanú v 1. rade. Podľa názoru

žalobcu žalovaná v 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 16.1.2024 nepravdivo uviedla, že nikdy nebola vlastníkom ani prevádzkovateľom motorového vozidla, lebo v konaní je preukázané, že ku dňu dopravnej nehody bola vlastníkom a držiteľom motorového vozidla žalovaná v 2. rade a uvedené nepochybne vyplýva z Centrálnnej evidencie motorových vozidiel, v ktorej figurovala práve žalovaná v 2. rade. Dodal, že v konaní však naďalej zostala nezodpovedaná otázka, či následne došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva na žalovanú v 1. rade vo vzťahu k predloženej kúpnej zmluve, a teda v tom prípade by zodpovedný subjekt bola žalovaná v 1. rade. Ak by aj bola kúpna zmluva neplatná, nie je vylúčené, že došlo k platnému ústnemu prevodu vlastníckeho práva. Odhliadnuc od uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejme, že zodpovednou osobou môže byť len žalovaná v 2. rade, resp. žalovaná v 1. rade, po zohľadnení vyššie uvedených skutočností.

6.2. Citoval bod 22 a 27 odôvodnenia rozsudku a bod 19 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/21/2022 zo dňa 1.12.2022 a naďalej zastávajúc názor, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 21C/1/2013 Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 3Co/21/2022 ustálil pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej v 2. rade, súdu prvej inštancie vytkol, že zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaných, pričom sa nijako v rozsudku nezaoberal ani tým, že žalované v priebehu konania (už v konaní sp. zn. 21C/1/2013) prvotne vôbec netvrdili, že vlastníkom vozidla by mohla byť tretia osoba a vlastníctvo si medzi sebou „vymieňali“ podľa toho, ako im to v priebehu konania vyhovovalo. Žalobca v dôsledku toho musel viackrát v konaní meniť pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaných, nakoľko bolo zrejme, že vyjadrenia a tvrdenia uvedené žalovanými sa nezakladajú na pravde a vo veci tam konajúci súd nikdy nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie. Žalované sa dokonca svojimi tvrdeniami v konaní zhodli, že v čase nehody bol vlastníkom a držiteľom motorového vozidla práve žalovaná v 2. rade.

6.3. K otázke zápisu v Centrálnnej evidencii motorových vozidiel žalobca citoval znenie § 90 ods. 1 písm. a), § 90 ods. 6 a 8 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon o CP“) a zotrval na názore, že ku dňu dopravnej nehody, t. j. ku dňu 12.11.2004 bola vlastníkom a držiteľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda žalovaná v 2. rade, o čom svedčí Výpis z centrálnej evidencie motorových vozidiel vedený políciou – dopravným inšpektorátom, z ktorého ako držiteľ nepochybne vyplýva žalovaná v 2. rade, ako aj nesporná skutočnosť, že pán L. B. vykonal dňa 23.11.2001 odhlásenie motorového vozidla na nového držiteľa a vlastníka – žalovanú v 2. rade, ktorá si svoju zákonnú povinnosť nespĺnila a neprihlásila motorové vozidlo na príslušnom dopravnom inšpektoráte v zákonom stanovenej lehote, ale až dňa 7.2.2005, o čom svedčí jednoznačné stanovisko J. I. N. D. A. v písomnom podaní zo dňa 6.2.2017, že „dňa 23.11.2001 držiteľ a vlastník vozidla L. B. vykonal evidenčný úkon odhlásenia vozidla na nového držiteľa, teda na E. F. nar. 22.7.1940, bytom B. C. D.. Nový držiteľ a vlastník teda E. F. si v tom období nespĺnila svoju povinnosť a neprihlásila vozidlo do 30 dní odo dňa odhlásenia na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta trvalého pobytu. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z výpisu poisťných zmlúv, ktoré ste poskytli, nakoľko od 26.11.2001 bola uzatvorená poisťná zmluva na vyššie uvedené vozidlo na osobu E. F., nar. 22.7.1940, bytom B. C. D.. E. F. si následne prihlásila vozidlo na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta trvalého pobytu dňa 7.2.2005.“ Podčiarkol, že pokiaľ držiteľ a vlastník p. L. B. dňa 23.11.2001 v zmysle § 90 ods. 1 písm. a) zákona o CP odhlásil vozidlo na nového držiteľa a vlastníka, t. j. žalovanú v 2. rade, pričom v zmysle uvedeného ustanovenia tak p. L. B. mohol konať len základe právnej skutočnosti, ktorá tomuto odhláseniu bezprostredne predchádzala a v danom prípade touto právnou skutočnosťou nemohlo byť nič iné ako právny úkon sledujúci zmenu vlastníckeho práva z p. L. B. na žalovanú v 2. rade. Podľa názoru žalobcu týmto právnym úkonom musela byť práve ústna alebo písomná kúpna zmluva, ktorá deklarovala prevod vlastníckeho práva z p. L. B. na žalovanú v 2. rade. V opačnom prípade by príslušný dopravný inšpektorát tento záznam v zmysle § 90 ods. 1 písm. a) v spojitosti s § 90 ods. 9 zákona o CP nevykonal. Bolo preukázané, že žalovaná v 2. rade si svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 90 ods. 6 zákona o CP riadne nespĺnila a motorové vozidlo si neprihlásila v lehote 14 dní odo dňa, keď sa na ňu držba motorového vozidla previedla, a to na okresnom dopravnom inšpektoráte príslušnom podľa miesta svojho trvalého pobytu, ale vozidlo si prihlásila na príslušnom dopravnom inšpektoráte až dňa 7.2.2005.

6.4. Doplnil, že ak by aj súd poukázal na aplikáciu § 90 ods. 8 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon o CP“) a chcel tým povedať, že zodpovedný by mal byť p. L. B. ako pôvodný držiteľ, tak súd by podľa názoru žalobu vec nesprávne právne posúdil, a to preto, že zákon č. 381/2001 Z. z. jednoznačne ukladá povinnosti držiteľovi a vlastníkovi v rozhodnom čase (t. j. v čase nehody), nie pôvodnému držiteľovi (zákon o CP môže toto ustanovenie aplikovať len na

povinnosti vyplývajúce z daného zákona, nie v prípade ak iný zákon jednoznačne upravuje povinnosti a zároveň určuje kto je pre danú povinnosť zodpovedný subjekt). Podľa názoru žalobcu ak aj by súd chcel na daný prípad aplikovať ustanovenie § 90 ods. 8 zákona o CP, a teda povinnosť poistiť motorové vozidlo ponechať na p. L. B. ako pôvodnom držiteľovi, je zrejmé, že by sám súd pripustil tú skutočnosť, že p. L. B. bol pôvodný držiteľ, teda nebol aktuálnym držiteľom v čase nehody, lebo v čase nehody bola držiteľom žalovaná v 2. rade, resp. žalovaná v 1. rade, podľa vyhodnotenia platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 10.5.2004, a v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. bola jedna zo žalovaných - teda aktuálny vlastník a držiteľ – povinná uzatvoriť povinné zmluvné poistenie.

7. Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznal žalovanej v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa názoru žalovanej v 1. rade súd postupoval zákonným spôsobom a dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Vyjadrila nesúhlas s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu, ktoré označila za účelové z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Zopakovala, že v priebehu celého doterajšieho konania namietala okrem iného svoju pasívnu legitímáciu, na tomto stanovisku konzistentne zotrvala až do vyhlásenia rozsudku. Podčiarkla, že žalobca v priebehu celého konania nepreukázal prípadnú zodpovednosť žalovanej v 1. rade za uplatňovaný nárok a ani v odvolaní sa nezaoberala možnými dôvodmi nesprávnosti rozhodnutia vo vzťahu k jej osobe. Odmietla tvrdenia žalobcu, že „žalované počas konania zavádzali žalobcu účelovými a nepravdivými skutkovými tvrdeniami a predkladaním falzifikovaných dôkazov“. Vyjadrila nesúhlas s názorom žalobcu, že Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 3Co/21/2022 ustálil pasívnu vecnú legitímáciu, ktorá ma svedčiť žalovanej v 2. rade tvrdiac, že súd iba pripustil možnosť, že v prípade preukázania by nasvedčovala pasívnej legitímácii len žalovaná v 2. rade, ale touto vecou sa nezaoberal ani nemohol zaoberať vzhľadom na úspešne vznesenej námietky premlčania. Zopakovala, že žalobca v konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by svedčili, že vlastníkom motorového vozidla v čase dopravnej nehody bola žalovaná v 1. rade, resp. žalovaná v 2. rade.

8. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Plne sa stotožňuje s rozsudkom a jeho odôvodnením, vyjadrila nesúhlas s odvolacími námietkami prezentovanými v odvolaní žalobcu. Zotrvala v celom rozsahu na svojej argumentácii v priebehu sporu i na vznesenej námietke premlčania žalobcom uplatneného nároku, ktorú vzniesla vo vyjadrení dňa 25.4.2023.

9. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaných k jeho odvolaniu, zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a odvolaní.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov, a dospel k záveru, že nie sú dané dôvody na potvrdenie rozsudku (§ 387 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), ale rozsudok je potrebné v jeho napadnutej časti zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože v prvom rade žalobca opodstatnene súdu vytkol, že svoje skutkové zistenia a právne závery náležite v zmysle § 220 ods. 2 CSP nevyhodnotil. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu z hľadiska judikatórne ustálených požiadaviek práva na spravodlivý proces v kontexte celého súdneho konania nemôže obstáť za stavu, ak súd v dôvodoch rozsudku jasne a zrozumiteľne neuviedol, aký záver učinil o skutkovom stave veci, t.j. aké logicky prepojené dielčie skutkové zistenia učinil z tých dôkazov, z ktorých čerpal skutkové zistenia pre svoje rozhodnutie a právne závery, a nedal náležité odpovede na relevantné otázky nastolené žalobcom, tak ako to dôvodne žalobca uviedol vo svojom odvolaní, ktoré odvolací súd posúdil ako opodstatnené v celom jeho rozsahu.

11. Žalobca v odvolaní náležite odkázal na stabilizovanú judikatúru, vrátane judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07), aby súd v odôvodnení rozhodnutia tiež vymedzil, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré

z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným, a taktiež aby vysvetlil, aké konkrétne skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podal jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodil z nej závery o spornom práve či povinnosti.

12. Súdna prax je jednotná aj v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany sporu v žalobe a prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide o právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby.

13. Súd totiž môže pristúpiť k aplikácii použitej právnej normy až v procesnej situácii, kedy zistil relevantný skutkový stav a až následne v tomto smere podať zreteľný a zrozumiteľný výklad o tom, z akého dôvodu zistený skutkový stav veci nakoniec podradil pod aplikované ustanovenia.

14. Súd je teda povinný jasne a zrozumiteľne uviesť, aký záver učinil o skutkovom stave veci, t.j. aké logicky prepojené dielčie skutkové zistenia učinil z tých dôkazov, z ktorých čerpal predmetné skutkové zistenia pre svoje rozhodnutia. Ich rozsah sa v podstate musí kryť s rozsahom tých skutočností, ktoré sú z pohľadu sledovanej (aplikovanej) právnej normy zásadne právne významné. Sú to tie právne skutočnosti, ktoré sú upravené v príslušnej právnej norme, ktorá má byť vo veci súdom aplikovaná a ktorá tak predznamenáva výpočet tých skutočností, ktoré budú formulovať záver o skutkovom stave veci.

15. I v tomto smere súd musí podať zreteľný a zrozumiteľný výklad o tom, aký zistil skutkový stav (a z akých dôkazov) a z akého právneho ustanovenia či právnych ustanovení vychádzal a prečo pod tieto ustanovenia nakoniec podradil zistený skutkový stav veci.

16. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že záver o skutkovom stave veci slúži k lepšej prehľadnosti rozsudku v jeho tzv. skutkovej časti potiaľ, že predstavuje (z dielčích skutkových zistení) logicky prepojený skutkový nálež, ku ktorému súd nachádza (aplikuje) príslušnú právnu normu, ktorú je potrebné na daný skutkový stav aplikovať. Uvedený záver prichádza do úvahy za stavu, ak žalobcom opísaný tzv. žalobný skutok, bol v konaní preukázaný, lebo v opačnom prípade je jeho žaloba zamietnutá, čo nie je dôsledkom aplikácie právnej normy, ale nepreukázaním právne významných skutočností.

17. Pretože skutková právna veta, ako sumarizácia právne relevantných skutkových zistení, je množinou informácií zistených v civilnom súdnom procese, ku ktorej súd vyhľadáva príslušné pravidlo správania, je nutné, aby bola úplná a aby o jej validite súd nemal pochybnosti.

18. Ak totiž sú (hoci i nepatrné) pochybnosti o skutkových okolnostiach, ktoré sú inak identické so skutkovými okolnosťami predvídanými v hypotéze príslušnej právnej normy, nemožno v tejto (neistej) skutkovej situácii vôbec uvažovať o aplikácii predmetnej právnej normy na takto zistený skutkový stav.

19. Súd je v súlade s § 191 CSP povinný vysporiadať sa so všetkým, čo vyšlo v priebehu konania najavo a čo strany sporu tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci. Je potrebné prisvedčiť žalobcovi i v názore, že pokiaľ súd túto svoju povinnosť nesplní, a to buď tým, že sa zo zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vysporiada nedostatočným spôsobom, má to za následok vadu konania, premietajúcu sa ako zásah do ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a do práva na súdnu ochranu. Rešpektuje sa tak základná funkcia dôkazného konania v civilnom súdnom procese, ktoré obsahuje vykonanie dôkazov, ich hodnotenie a ústi v zistenie skutkového stavu. Ak teda súd pri hodnotení dôkazov niektorý z dôkazov vykonaných v konaní opomenul, resp. sa ním nezaoberal, zaťažil svoje rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vážnou procesnou vadou, zakladajúcou dôvod pre zrušenie rozhodnutia, ktoré pre nedostatok dôvodov nemožno preskúmať. Za takejto situácie odvolací súd nie je ani oprávnený pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť vykonané dôkazy.

20. K uvedenej vade došlo v posudzovanej veci.

21. Nie je sporné, že žalobca si uplatňoval proti žalovaným nárok na náhradu poistného plnenia, predstavujúcu to, čo zaplatil poškodeným pri dopravnej nehode z poistného garančného fondu, keďže nehodu zavinil vodič motorového vozidla, ku ktorému k dátumu nehody nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. S prihliadnutím na charakter sporu a povahu nároku žalobcu, tento v zmysle § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. má právo na náhradu poskytnutého plnenia proti: 1. tomu, kto je držiteľom motorového vozidla, ktorý je zapísaný v dokladoch vozidla, 2. tomu, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla, 3. v ostatných prípadoch voči tomu, kto je vlastníkom vozidla, či 4. tomu, kto je jeho prevádzkovateľom. Osobou bez poistenia zodpovednosti je pritom treba rozumieť toho, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, u ktorého nebola uzavretá poistná zmluva v zmysle § 3 zákona č. 381/2001 Z.z. Inak povedané, žalobca má právo postihu proti tomu, u koho je daná zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu.

22. Z odôvodnenia relevantnej časti preskúvaného rozsudku plynie, že súd prvej inštancie na základe jediného listinného dôkazu - oznámenia Oddelenia bezpečnosti a cestnej premávky a dopravných evidencií ODI Michalovce, dospel k záveru, že sa nepodarilo preukázať, že v čase dopravnej nehody 12.11.2004 vlastníkom, resp. držiteľom, či prevádzkovateľom motorového vozidla Opel Kadett EČV: A. XXXXX, bola žalovaná v 1. rade alebo žalovaná v 2. rade. Súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade nie sú v spore pasívne legitimované, pretože podľa oznámenia Oddelenia bezpečnosti a cestnej premávky a dopravných evidencií ODI Michalovce držiteľom a vlastníkom sporného motorového vozidla v čase dopravnej nehody t.j. 12.11.2004 bol od 28.12.1994 do 7.2.2005 evidovaný B. L., nar. XX.X.XXXX, pričom dôvodil, že sa nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že pasívna legitimácia žalovanej v 2. rade bola ustálená v rozsudku Krajského súdu v Košiciach s odôvodnením, že „Krajský súd v Košiciach neskončatoval, že jednoznačne žalovaná je zodpovedná za náhradu škody“.

23. Z preskúvanej časti rozsudku plynie, že pozornosť súdu sa v dôvodoch rozsudku koncentrovala na rekapituláciu obsahu vykonaných dôkazov, avšak bez toho, aby súd jasne a zrozumiteľne uviedol, aký záver učinil o skutkovom stave veci, t.j. aké logicky prepojené dielčie skutkové zistenia učinil z tých dôkazov, z ktorých čerpal predmetné skutkové zistenia pre svoje rozhodnutie. V danom prípade prvoinštančný súd nevyhodnotil všetky relevantné dôkazy týkajúce sa spornej pasívnej legitimácie žalovaných v spore, ani neposúdil namietanú zákonnosť predložených dôkazov týkajúcich sa tvrdených zmien držiteľa a vlastníka motorového vozidla, ktorým malo dôjsť, preto žalobca opodstatnene v odvolaní namietal hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie.

24. Na tomto mieste odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Aj výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

25. Hodnotiacia úvaha súdu v danom prípade nezodpovedá zásadám formálnej logiky, nevychádza z náležitého zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení všetkých relevantných dôkazov a právnym posúdením. Podľa posúdenia odvolacieho súdu je nutné prisvedčiť žalobcovi v odvolaní, že pokiaľ súd za držiteľa a vlastníka vozidla označil L. B., uvedený záver vyplýva len z dokladu od polície zo dňa 4.10.2023, ktorý je však v nesúlade s predchádzajúcimi potvrdeniami od polície, napr. OR PZ Trebišov zo dňa 16.11.2004, v ktorej sa uvádza, že dôsledku nehody došlo na vozidle Opel Kadet k totálnej škode pre majiteľku E. F. – žalovaná v 2. rade a zároveň podľa Výpisu z Centrálnnej evidencie motorových vozidiel vyplýva taktiež, že ako držiteľ bola zapísaná žalovaná v 2. rade. Odvolací súd je v zhode so žalobcom v odvolaní aj v názore, že ak bola v Centrálnnej evidencii zapísaná ako držiteľ práve žalovaná v 2. rade a v prípade, ak by táto skutočnosť vyplývala aj z iných listinných dôkazov (predložených dokladov), tak potom nemožno hovoriť o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie s ohľadom na § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

o povinnom zmluvnom poistení, ktoré široko upravuje okruh povinných osôb, voči ktorým žaloba na náhradu poskytnutého plnenia môže smerovať.

26. Z uvedeného je nutné urobiť záver, že súd prvej inštancie nevyhodnotil všetky konkrétne skutkové okolnosti preskúmvanej veci, najmä nezohľadnil charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, a preto nespĺňa požiadavku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Žalobca vo svojom odvolaní dôvodne namietol, že súd v odôvodnení rozsudku opomenul zhodnotiť všetky dôkazy, z ktorých by bolo možné čerpať skutočnosti významné pre právne posúdenie veci, resp. dôkazy, ktorých vykonanie navrhol žalobca na podporu svojho právne významného tvrdenia. Už táto vada sama osebe naplňuje dôvod zrušenia rozsudku v jeho napadnutej časti.

27. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na konanie vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21C/1/2013 a konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Co/21/2022, odvolací súd poukazuje na skutočnosť známu z úradnej činnosti, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.6.2025 sp.zn. 8Cdo/5/2024 bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 1.12.2022 sp.zn. 3Co/21/2022 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s tým, že konštatoval: v bode 20 – „Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd považoval namietané nevysporiadanie s podstatnými uplatnenými námietkami žalobkyňou v spore za dôvodné. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je evidentné, že odvolací súd dôsledne neprihliadal na všetky relevantné skutkové okolnosti na strane sporových strán, ale len zohľadnil okolnosti týkajúce sa zmeny skutkového stavu založené na tvrdeniach žalovaných, predložených listinných dôkazov, ktorých platnosť bola spochybnená a s tým súvisiacu pasívnu legitimitáciu žalovaných. Uvedené okolnosti vyhodnotil v neprospech dovolateľky i napriek tomu, že žalovaná 2/ ako vlastníčka motorového vozidla zn. Opel Kadett EVČ: A. XXX E. si nespĺnila svoju povinnosť prihlásiť motorové vozidlo v lehote 30 dní na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta trvalého pobytu. I napriek tomu, že v konaní bolo nesporné, že od 26. novembra 2001 bola ohľadom motorového vozidla uzavretá poistná zmluva na meno žalovanej 2/ (čl. 356 a 359 spisu).“ a v bode 34 uviedol, že „povinnosťou odvolacieho súdu je zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti danej veci s prihliadnutím na charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nemohlo byť uplatnené voči správne určenému pasívne legitimovanému subjektu v spore, v spojitosti aj následne k vznesenej námietke premlčania žalovanými a námietky žalobkyne uplatnenej v súvislosti s výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi so zachovaním práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces v súlade s princípom právnej istoty a legitímneho očakávania strany v spore (čl. 2 a čl. 5 Základných princípov CSP; § 455 CSP).“ V danom prípade posudzovanie týchto otázok v odôvodnení preskúmvanej časti rozsudku absentuje.

28. Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako rozsudok vo výroku II. spolu s akcesorickým výrokom III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

29. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvej inštancie v súlade s názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 CSP) odstrániť vytýkané vady, opätovne vec prejednať, pritom zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti danej veci s prihliadnutím na charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nemohlo byť uplatnené voči správne určenému pasívne legitimovanému subjektu v spore, v spojitosti aj následne k vznesenej námietke premlčania žalovanou v 2. rade so zachovaním práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces v súlade s princípom právnej istoty a legitímneho očakávania strany v spore (čl. 2 a čl. 5 Základných princípov CSP), v spore opätovne rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP a ustálenými zásadami súdnej praxe tak, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo nepochybné právne posúdenie uplatneného nároku žalobcu vo vzťahu k jednotlivým žalovaným, ako aj právne závery, ktoré vyvodil zo zisteného skutkového stavu a obsahom ktorého budú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, vrátane v priebehu tohto odvolacieho konania prednesených konkrétnych relevantných námietok žalobcu. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že predmetom konania je regresný nárok žalobcu uplatnený podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., u ktorého začína plynúť premlčacia lehota deň nasledujúci po vyplatení plnenia z poistného garančného fondu. Uplatňovaný nárok na plnenie je nárokom sui generis, teda originárnym nárokom na plnenie, nie nárokom na náhradu škody, ktorého vznik sa viaže na jeho výplatu z poistného garančného fondu žalobcu poškodenému (por. napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/210/2011). Dátum výplaty plnenia z tohto fondu je rozhodujúci

pre začatie plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 1998 sp. zn. 1Obo/350/97, podľa ktorého „Ak súd o návrhu žalobcu na zámenu účastníka rozhodol a zámenu pripustil, hmotnoprávne účinky začatia konania voči ďalšiemu (novému) žalovanému nastávajú dňom, kedy súdu došiel návrh na zámenu účastníka. Beh premlčacej lehoty sa preto voči ďalšiemu (novému) žalovanému prerušuje týmto dňom a nie dňom, kedy bolo začaté konanie s pôvodným okruhom účastníkov.“ Odvolací súd zároveň v súvislosti s námietkou premlčania uplatnenou žalovanou v 2. rade, dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/5/2024, podľa ktorého: „23. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. II. ÚS 176/2011). 24. Vzhľadom na to, že odopretie výkonu práva uplatniť námietku premlčania predstavuje veľký zásah do právnej istoty, ktorá je taktiež hodnotou chránenou ústavným poriadkom, prevážia dobré mravy nad právnou istotou iba vo výnimočných prípadoch, keď uplatnenie námietky premlčania je na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej lehoty nezavinil a voči ktorému by zánik nároku v dôsledku premlčacej doby bol neprimerane tvrdý (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 30. júla 2014, sp. zn. I. ÚS 645/13). 25. Dobré mravy (boni mores) nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám v demokratickej spoločnosti. Teda ide o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Pre posúdenie, či určité konanie uplatňovanie určitého nároku je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, sú dôležité špecifické okolnosti tej-ktorej konkrétnej veci a nemožno ich zovšeobecniť (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2011, sp. zn. 2Cdo/89/20105; m. m. 5Cdo/26/2011, 3Cdo/53/2006).“

30. V novom rozhodnutí súd rozhodne aj o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).